

přízrak
JO NESBØ

FLEET

Jo Nesbø

Přízrak

přízrak JO NESBØ

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2011

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůfková 2014

ISBN 978-80-7473-241-6 (PDF)

ČÁST I.

Kapitola 1

Pišťení ji volalo. Jako osten pronikalo všemi ostatními zvuky večerního centra Osla – pravidelným hučením automobilů za oknem, vzdálenou klesající a stoupající sirénou, odbíjením kostelního zvonu, který se před chvilkou rozezněl poblíž. Právě v tuto dobu, večer, připadne také těsně před východem slunce, se vydávala za potravou. Šmejdila čenichem po špinavém linoleu na kuchyňské podlaze. Bleskurychle registrovala a třídila pachy do tří kategorií: jedlé, rizikové nebo pro přežití irelevantní. Nakyslý pach šedého cigaretového popela. Sladká, cukrová chuť krve na tamponu. Hořká vůně na spodní straně zátky od piva Ringnes. Z prázdné kovové nábojnice s místem pro olověnou kulku ráže devět krát osmnáct milimetrů, nazývané též pouze Makarov podle pistole, pro niž byl tento kalibr původně přizpůsoben, stoupaly molekuly síry, ledku a oxidu uhličitého. Kouř z ještě čadící nedokouřené cigarety se zlatě zbarveným filtrem a v černém papíře s potiskem ruské carské orlice. Tabák by se dal sežrat. A tady: závan alkoholu, kůže, tuku a asfaltu. Bota. Očíchala ji a konstatovala, že by nebyla tak snadno stravitelná jako bunda ve skříni, ta, co byla cítit po benzínu a po mršině, z níž byla vyrobena. Její hladavčí mozek se nyní soustředil

na to, jak by se dala překonat věc ležící před ní. Zkusila to z obou stran, snažila se procpat své pětadvacet centimetrů dlouhé a dobrého půl kilogramu těžké tělo okolo, jenže to nešlo. Překážka ležela na boku zády ke zdi a blokovala jí vchod do hnízda a přístup k jejím osmi čerstvě narozeným, slepým, holým mláďatům, která pištěla stále hlasitěji a dožadovala se jejích struků. Hora masa byla cítit solí, potem a krví. Byl to člověk. Ještě žijící člověk: její citlivé uši dokázaly přes kvílení hladových mláďat zachytit slabý tlukot srdce.

Bála se, neměla však na výběr. Nutnost nakrmit mláďata byla nadřazena veškerému nebezpečí, veškerému úsilí, veškerým ostatním instinktům. Nadále tedy čenichala se zdviženým čumákem a čekala, až ji napadne řešení.

Kostelní zvon nyní odbíjel v taktu s lidským srdcem. Jeden úder, druhý. Třetí, čtvrtý...

Odhallila hlodáky.

Červenec. Do hajzlu. V červenci se přece prostě neumírá. Slyším vážně kostelní zvon, nebo byl v těch zatracenejch kulkách nějaký halucinogen? Fajn, tak tady to skončí. Vlastně no a co má být? Tady nebo tam. Ted' nebo potom. Ale vážně jsem si zasloužil umřít v červenci? Za zpěvu ptáků, cinkotu lahví, smíchu zdola od řeky Aker a s tím svineckým letním štěstím hned pod oknem? Zasloužil jsem si ležet na podlaze v zablěšeném feťáckým doupěti a v těle mít nadbytečnou díru, ze který všechno vytejká: život, vteřiny a záblesky vzpomínek na to, co mě sem dovedlo? Všechny ty drobnosti i podstatný záležitosti, hromada náhod a událostí, který jsem si sám vybral jenom napůl – jsem to já, je to všechno, je tohle můj život? Měl jsem plány, nebo snad ne? A ted' se to obrátilo v prach, ve vtip bez pointy, tak krátkej, že bych ho stihnul odvyprávět, než ten zatracenej zvon přestane odbíjet. Ach jo, pálí to jako svině! Nikdo mi neřekl, že umírání tak bolí. Seš tady, tati? Nechod'

pryč, teď ne. Hele, ten vtip zní takhle: Jmenuju se Gusto. Nedávno mi bylo devatenáct. Tys byl mizera, co vošukal mizernou ženskou, a za devět měsíců jsem vyskočil z břicha já, a než jsem stačil říct „táto!“, odvezli mě do pěstounské rodiny. A tam jsem příšerně vyváděl, jenže oni mi akorát přitáhli tu dusivou peřinu péče blíž k tělu a zeptali se mě, co bych chtěl za to, když se vyklidím. Svineckou zmrzlinu? Necháпали, kurva, že takový jako ty a já by měli rovnou střílet, zbavovat se jich jako škodný, necháпали, že šíříme nákazu a zkázu a měníme se v krysy, jakmile k tomu dostaneme příležitost. Můžou si za to sami. Jenomže oni taky něco chtějí. Všichni něco chtějí. Bylo mi třináct, když jsem v pohledu svojí pěstounky poprvý zahlídnul, co chtěla ona.

„Jsi moc krásný, Gusto,“ prohlásila. Vešla do koupelny – nechal jsem otevřený dveře a schválně jsem nepustil sprchu, aby ji zvuk nevaroval. Postála tam přesně o vteřinu dýl, než měla, a teprve pak odešla. A já jsem se smál, protože teď jsem to věděl. To mi jde, tati – vidím, co lidi chtějí. Máám to po tobě? Býls taky takovej? Po jejím odchodu jsem se prohlížel ve velkém zrcadle. Nebyla první, kdo mi řekl, že jsem krásnej. Dospěl jsem dřív než ostatní kluci. Byl jsem vysokej, štíhlej, ale už jsem měl široký ramena a svaly. Vlasy jsem měl tak černý, až se mi leskly, jako by odrážely veškerý světlo. Vysoký lícní kosti. Široká rovná brada. Veliká lačná pusa, ale rty plný, jako mívají holky. Snědá hladká kůže. Hnědý, skoro černý oči. Jeden kluk ze třídy mě nazval Cigošem. Didrik – jmenoval se tak? V každém případě se chtěl stát koncertním pianistou. Bylo mi patnáct, když ve třídě zahlásil: „Vždyť Cigoš sakra neumí ani pořádně číst.“

Jenom jsem se zasmál. Samozřejmě jsem věděl, proč to řekl. Co chtěl. Kamilla, do který byl potají zamilovanej, byla ne až tak potají zamilovaná do mě. Na třídním večírku jsem si trochu osahal, co má pod svetrem. Nebyla to žádná sláva. Žmínil jsem se o tom před pár klukama a asi se to dostalo k Didrikovi a on se rozhodnul mě vyšachovat. Ne že bych tak

zatraceně stál o to být in, ale vyšachování je vyšachování. Tak jsem zaskočil za Tutuem do motorkářského klubu – už na škole jsem pro něj drobet dealoval haš. Vysvětlil jsem mu, že jestli mám svoji práci dělat pořádně, potřebuju mít respekt. Tutu slíbil, že to s Didrikem vyřídí. Didrik pozdějc odmítnul komukoli vysvětlit, jak se mu podařilo přimáčknout si dva prsty přímo pod horním pantem dveří na klučičích záchodech, ale Cigošem mě už nikdy nenazval. A koncertním pianistou se taky nikdy nestal. Kurva, taková bolest! Ne, tati, nepotřebuju útěchu, potřebuju si šlehnout. Poslední šlehnutí, pak tenhle svět potichu a poklidně opustím, slibuju. Žvon znova odbíjí. Tati?

Kapitola 2

Byla téměř půlnoc, když na osloském letišti Gardermoen doroloval letoun linky SK-459 z Bangkoku do Osla na vykázané místo u východu čtyřicet šest. Kapitán Tord Schultz brzdil, dokud Airbus 340 úplně nezastavil, a vzápětí rychle vypnul přívod paliva. Frekvence kovového jekotu proudových motorů se snížila, řev přešel do dobromyslného mručení a to následně utichlo. Tord Schultz automaticky zaznamenal čas, tři minuty a čtyřicet vteřin od dosednutí, dvanáct minut před pravidelným příletem. Pustil se společně s druhým pilotem do provádění úkonů spojených s odstavením stroje a zaparkováním, protože letoun tu měl zůstat stát přes noc. Zboží v něm měl nechat. Otevřel desky s palubním deníkem. Září 2011. V Bangkoku nadále panovalo období dešťů a jako obvykle tam byla úplná prádelna – těšil se domů na první chladné podzimní večery. Oslo v září. Nikde na zemi není líp. Vyplnil kolonku, kam se uvádí množství zbývajících paliva. Palivové účetnictví. Občas se z něj musel zodpovídat. Třeba po příletech z Amsterdamu nebo Madridu, kdy letěl rychleji, než bylo ekonomicky přijatelné, a kdy ve snaze všechno stihnout propálil tisíce korun. Nakonec si ho šéfpilot zavolal na kobereček.

„Stihnout co?“ řval tehdy. „Neměl jste na palubě žádné pasažéry, kteří by potřebovali stihnout návazné spoje!“

„Nejpřesnější letecká společnost na světě,“ odcitoval Tord Schultz se zamumláním reklamy.

„Ekonomicky nejprodělečnější letecká společnost na světě! To je celé vaše vysvětlení?“

Tord Schultz pokrčil rameny. Nemohl přece přiznat, jak to bylo, že otevřel přívody paliva proto, že potřeboval sám něco stihnout. Let, na který byl přidělen, let do Bergenu, Trondheimu nebo Stavangeru. Že bylo nanejvýš nutné, aby ho pilotoval on sám, a nikoli někdo z kolegů.

Byl příliš starý, proto ho mohli maximálně seřvat. Nedělal závažné chyby, profesní organizace nad ním držela ochrannou ruku a už za pár let dosáhne dvou pětik, bude mu pětapadesát, a půjde beztak do důchodu. Vzdychl. Ještě má pár let, aby leccos napravil, aby neskončil jako ekonomicky nejprodělečnější dopravní pilot na světě.

Palubní deník podepsal, vstal a vyšel z kokpitu, aby pasažérům předvedl řadu dokonalých perleťově bílých zubů v dokonale opálené tváři. Ten úsměv jim měl sdělit, že je ztělesněním bezpečí. Pilot. Povolání, díky němuž býval v očích ostatních lidí „někdo“. Všimal si, že jakmile padlo ono magické slůvko „pilot“, vždycky se na něj lidé, ženy i muži, mladí i staří, automaticky začali dívat jinak a objevili jeho charisma, nonšalantní chlapecký šarm, avšak i chladnou přesnost a rozhodnost kapitána letadla, nadřazený intelekt a odvalu toho, kdo vzdoruje fyzikálním zákonům a běžným strachům, jež jsou člověku vrozené. Jenže to už je dávno. Teď na něj hledí jako na řidiče autobusu a ptají se ho, kolik stojí nejlevnější letenky do Las Palmas a proč není v letadlech Lufthansy víc místa pro nohy.

Do háje s nimi. Do háje s nimi se všemi.

Tord Schultz se postavil k východu vedle letušky, narovnal se a usmíval se, pronášel „*welcome back, miss*“ výraznou texaskou angličtinou, jíž se naučil ve středisku pilotního výcviku v Sheppardu. Odpovědí mu byly uznalé úsměvy. Byly časy, kdy si už jen díky tomuhle úsměvu dokázal napůl domluvit schůzku v příletové hale. A také to dělal. Od Kapského Města až po Altu. Ženy. To byl jeho problém. I řešení. Ženy. Spousta žen. Stále nové ženy. A teď? Pod kapitánskou čepicí mu začínala ustupovat kštice, avšak na míru ušitá uniforma nadále podtrhovala jeho vysokou ramenatou postavu. Právě kvůli ní se ve výcvikovém středisku nedostal do stíhačky, nýbrž skončil jako nákladní pilot na stroji Hercules, nebeském tahounovi. Doma jim navykládal, že měl o pár centimetrů delší záda, že kokpity letounů Starfighter, F-5 a F-16 diskvalifikují všechny kromě trpaslíků. Pravda byla, že v konkurenci neobstál. Jeho tělo rozměrově vyhovovalo. Vždycky vyhovovalo. Tělo bylo to jediné, co si od té doby dokázal zachovat, co se nerozpadlo, nerozdrobilo. Na rozdíl od jeho manželství. Rodiny. Přátel. Jak k tomu došlo? Kde byl, když se to stalo? Patrně v hotelovém pokoji v Kapském Městě nebo v Altě, v nose kokain, který měl vyvažovat otupující a potenci zabíjející účinek drinků na baru, a s penisem v pozici „*not-welcome-back-miss*“, jímž si kompenzoval všechno, čím nebyl a nikdy nebude.

Tord Schultz si povšiml muže, který k němu přicházel uličkou mezi sedadly. Dotyčný kráčel se skloněnou hlavou, přesto výrazně převyšoval ostatní pasažéry. Byl štíhlý a širokoplecí jako Schultz sám. Krátce střížené světlé vlasy mu na hlavě tvořily kartáč. Byl o něco mladší, vypadal norsky, ale sotva to byl turista na cestě domů, spíš jeden z *expatů*, s tlumeným, téměř šedým opálením, které je typické pro bělochy pobývající delší

dobu v jihovýchodní Asii. Nepochybně na míru šitý hnědý lněný oblek vyvolával dojem kvality, serióznosti. Možná obchodník. Ovšem nikoli majitel příliš vzkvétajícího obchodu, neboť letěl turistickou třídou. Schultzův pohled však na muži neutkvěl kvůli jeho obleku nebo výšce, nýbrž kvůli jizvě. Táhl se od levého koutku úst až téměř k uchu jako srpek měsíce. Groteskní a nádherně ohromující.

„See you.“

Tord Schultz sebou trhl, avšak nestihl muži na pozdrav odpovědět, neboť ten už ho minul a opustil letadlo. Dotyčný měl drsný a chraplavý hlas a také jeho krví podlité oči naznačovaly, že se právě probudil.

Letadlo bylo prázdné. Když posádka jako jeden muž opouštěla stroj, parkovala už na provozní ploše dodávka značky Daihatsu s personálem, který měl letoun uklidit. Tord Schultz zaregistroval, že z ní jako první vystoupil ten malý podsaditý Rus, viděl, jak pospíchá po schodech ve žluté reflexní vestě s firemním logem Solox.

See you.

Tord Schultz kráčel chodbou k budově posádek a přehrával si ta slova v hlavě.

„Neměl jste na něm ještě takový ten příruční kufříček?“ zeptala se jedna z letušek a ukázala na Schultzův kolečkový kufr značky Samsonite. Nevybavoval si její jméno. Mia? Maja? V každém případě se s ní kdysi v minulém století na jedné štaci vyspal. Nebo ne?

„Neměl,“ odvětil.

See you. Jako „ještě se uvidíme“? Nebo jako „vidím, že se na mě díváte“?

Minuli přepážku před vstupem do budovy posádek, kde měl teoreticky sedět celník připomínající čertíka vyskakujícího z krabičky. V devadesáti procentech případů byla židle za přepážkou prázdná a Schultze ani

jedinkrát za těch třicet let, co pracoval v letecké přepravě, nezastavili a neprohledali.

See you.

Jako „já vás vidím“. A „vidím, kdo jste“.

Tord Schultz rychle prošel dveřmi do budovy posádek.

Sergej Ivanov si dal jako vždycky pozor, aby vystoupil z dodávky první, proto jakmile vůz zastavil na letištní ploše vedle airbusu, vyběhl po schodech do prázdného letadla. Vzal si do kokpitu vysavač a zamkl za sebou dveře. Navlékl si latexové rukavice a vytáhl si je až tam, kde mu začínalo tetování, odklopil víko vysavače a otevřel kapitánskou skříňku. Vytáhl z ní příruční kufřík značky Samsonite, rozevřel zip, uvolnil kovový kryt na dně a překontroloval, zda uvnitř leží čtyři kilogramové balíčky ve tvaru cihliček. Potom vstrčil příruční kufřík do vysavače, vmáčkl ho na místo mezi hadicí a velkým sáčkem na prach, který těsně předtím vyprázdnil. Víko přibouchl, odemkl dveře kabiny a vysavač zapnul. Celá operace mu zabrala pouhých několik vteřin.

Jakmile kabinu uklidil a vyluxoval, vyšoural se z letadla, naházel světle modré pytle s odpadky na korbu dodávky a dojel zpátky do místnosti pro úklidový personál. Do nočního uzavření letiště měla přistát a vzlétnout už jen hrstka letadel. Sergej nakoukl vedoucí směny Jenně přes rameno. Přejel pohledem po monitoru počítače, který ukazoval dobu příletů a odletů. Žádná zpoždění.

„Vezmu si Bergen na osmadvacítce,“ prohlásil Sergej s tvrdým ruským přízvukem. Přinejmenším však mluvil norsky – někteří jeho krajané bydlí v Norsku deset let a ještě pořád se musí uchylovat k angličtině. Když sem Sergeje před téměř dvěma roky dovezli, strýček mu jasně naznačil, že se musí norštině naučit,

a utěšoval ho tím, že po něm možná zdědil nějaké jazykové vlohy.

„Na osmadvacítku lidí mám,“ odpověděla Jenna. „Můžeš počkat na Trondheim na dvaadvacítce.“

„Beru Bergen. Trondheim si vezme Nick.“

Jenna na něj pohlédla. „Jak chceš. Ale neupracuj se k smrti, Sergeji.“

Sergej došel k jedné ze židlí u zdi a posadil se. Opatrně se opřel. Kůži mezi lopatkami, kterou si vzal do parády norský tatér, měl stále citlivou. Vytetoval mu tam kresby, jež Sergejovi poslal Imre, tatér sedící ve vězení v Nižním Tagilu, ale ještě toho dost chybí, než bude celé tetování kompletní. Sergej si vybavil tetování strýcových bodyguardů Andreje a Petra. Bledé modré čáry v kůži obou altajských kozáků vypovídaly o dramatickém životě a velkých činech. Sergej však už měl za sebou také chlapský kousek. Vraždu. Byla to nevýznamná vražda, ovšem jehlou a inkoustem už byla do kůže zaznamenaná v podobě anděla. A možná dojde na další. Významnější vraždu. Jestliže *nezbytné* se stane nezbytným, jak prohlásil strýc, který Sergeje vyzval, aby se na to přichystal, připravil se mentálně, potrénoval s nožem. Prý dorazí jistý muž, povídal. Není jisté, jestli dorazí, ale pravděpodobně ano.

Pravděpodobně.

Sergej se zahleděl na své ruce. Latexové rukavice si nestáhl. Samozřejmě to byla šťastná souhra okolností, že díky běžným pracovním pomůckám nezanechával na balíčcích žádné stopy – pro případ, že by se někdy něco zvrtilo. Ruce se mu ani náznakem nechvěly. Provozuje tohle už tak dlouho, že se musí udržovat v pohotovosti a občas si připomínat možné riziko. Doufal, že až nastane čas provést to, co je *nezbytné* – *to, što nužno* –, budou stejně klidné. Až si zaslouží tetování, k jehož provedení si už objednal předlohu. Opět si v duchu

vyvolal ten obrázek: jak si doma v Nižním Tagilu rozepíná v obývacím pokoji košili, před zraky všech bratrů urků – kasty sibiřských kriminálníků –, a ukazuje jim nová tetování, která nepotřebují žádné vysvětlení, žádná slova. Proto také žádná nepronese. Jen to uvidí v jejich očích: že už není malý Sergej. Celé týdny při večerní modlitbě prosil, aby onen muž brzy dorazil. A aby se nezbytné stalo nezbytným.

Ve vysílačce zachrastila výzva k zahájení úklidu v letounu na bergenské lince.

Sergej vstal. Zívl.

Procedura v kokpitu byla ještě jednodušší.

Otevřít vysavač, vsunout příruční kufřík do kapitánovy skříňky.

Cestou z letadla potkal přicházející posádku. Na kapitána ani nepohlédl, zíral do země a jen zaregistroval, že kapitán má stejný typ kufru jako Schultz. Samsonite Aspire GRT. Stejně červené barvy. Bez toho malého červeného příručního kufříčku, který se dá upevnit nahoru. Nic o sobě nevěděli, nevěděli, z jakých důvodů se v téhle záležitosti každý z nich angažuje, neznali své rodiny ani rodinné zázemí. Jediné, co Sergeje, Schultze a toho mladého kapitána spojovalo, byla telefonní čísla jejich neregistrovaných mobilních telefonů zakoupených v Thajsku, jimiž si mohli poslat esemesku v případě, že by došlo ke změně v letovém řádu. Sergej pochyboval, že by se Schultz a tenhle kapitán znali. Andrej dbal pečlivě na to, aby každý disponoval jen takovými informacemi, které opravdu potřebuje. Proto Sergej nevěděl, co se s balíčky děje. Dokázal to však odhadnout. Protože když kapitán vnitrostátního letu mezi Oslem a Bergenem přechází na letišti z provozního prostoru do prostoru veřejného, neprochází přitom celníci ani bezpečnostní kontrolou. Kapitán vezme příruční kufříček s sebou do bergenského hotelu, kde

posádka nocuje. Diskrétní zaklepání na dveře hotelového pokoje o půlnoci a čtyři kila heroinu se přesunou z ruky do ruky. Přestože nová droga – violin – poněkud stlačila cenu heroinu, prodává se čtvrtka na ulici nejméně za dvě stě padesát korun. Tisícovka za gram. Za předpokladu, že se materiál – který už je beztak říznutý – ještě jednou řízne, to dohromady dělá osm milionů korun. Sergej umí počítat. Natolik, aby věděl, že ho platí málo. Věděl však také, že až provede to, co je *nezbytné*, vyslouží si vyšší podíl. A za takový plat si bude za pár let moct koupit dům v Nižním Tagilu, najít si hezkou sibiřskou holku a možná si k sobě bude moct i nastěhovat rodiče, až zestárnou.

Mezi lopatkami ho zasvrbělo tetování.

Jako by se jeho kůže těšila na pokračování.

Kapitola 3

Muž ve lněném obleku vystoupil z letištního expresu na stanici Oslo hlavní nádraží. Konstatoval, že jeho staré domovské město musí mít za sebou teplý slunečný den, protože vzduch byl nadále jemný a vlhký. Muž nesl téměř směšně malý plátěný kufřík a rychlou pružnou chůzí vypochoďoval z nádražní budovy jižním východem. Venku tlouklo srdce Osla – o němž někteří tvrdili, že ho město nemá – v klidovém režimu. Noční rytmus. Těch pár automobilů, které kroužily nahoře po mimoúrovňové křižovatce, vyvrhovala silnice jeden po druhém, východně směrem na Stockholm a Trondheim, severně k ostatním městským částem nebo západně ve směru na Drammen a Kristiansand. Mimoúrovňová křižovatka se jak velikostí, tak tvarem podobala dinosaurovi, umírajícímu gigantovi, který brzy ustoupí bytům a kancelářským budovám v nové skvostné osloské čtvrti kolem nové skvostné osloské budovy – Opery. Muž se zastavil a pohlédl na bílou ledovou horu rozkládající se mezi mimoúrovňovou křižovatkou a fjordem. Po celém světě už získala řadu architektonických ocenění, lidé sem přijížděli zdaleka, aby se prošli po střeše z italského mramoru svažující se přímo do moře. Světlo za velkými okny budovy

bylo stejně silné jako měsíční světlo, jež na stavbu dopadalo.

Jasně že je to vylepšení, pomyslel si muž.

Neměl na mysli příslib budoucí nové městské části, nýbrž minulost. Protože tohle místo bylo osloskou „šlehárnou“, teritoriem fetáků, kteří si tu píchali drogy a užívali si rauš za zástěnou v podobě barabizen, která je – ztracené děti města – sotva skrývala. Za zástěnou mezi nimi a jejich nic netušícími sociálně-demokratickými rodiči majícími výhradně dobré úmysly. Vylepšení, pomyslel si. Propadnou peklu v krásnějším prostředí.

Naposledy tu stál před třemi roky. Všechno bylo nové. Nic se nezměnilo.

Poflakovali se na pruhu trávy, téměř silničním záhonu, mezi stanicí a dálnicí. Stejně sjetí jako tehdy. Leželi na zádech se zavřenýma očima, jako by slunce svítilo příliš silně, vsedě na bobku hledali ještě nerozpíchanou žílu nebo stáli v předklonu a fetácky se pohupovali v kolenou, batoh na zádech, nejistí, jestli někam jdou nebo právě přišli. Stejně tváře. Nikoli stejní zombíci jako tehdy, kdy sem ještě chodíval, samozřejmě, ti už jsou dávno skutečně mrtví. Ale stejné tváře.

Cestou k Celní ulici jejich řady houstly. Protože to souviselo s důvodem, kvůli němuž se vrátil, snažil se vytvořit si nějaký dojem. Pokoušel se určit, jestli jich přibýlo nebo ubylo. Zaznamenal, že na Plata se už zase čile obchoduje. Ten obdélníček asfaltu na západní straně Železničního náměstí vymezený bílou čarou byl osloským Tchajwanem, zónou, kde se smělo volně obchodovat s drogami, zřízenou z toho důvodu, aby měly státní orgány nad tím, co se tu odehrává, jistý dohled a možná dokázaly zachytit mladé prvouživatele. Jenže jak se obchod rozšířil a Plata začala ukazovat pravou tvář Osla coby jednoho z nejhorších heroinových měst v Evropě, stalo se tohle místo úplnou turistickou atrak-

cí. Prodej heroinu a statistika předávkovaných byly pro hlavní město dlouho stigmatem, avšak přece jen ne natolik viditelným, jako tomu bylo v případě Plata. Tisk a televize krmily zbytek země obrázky zfetované mládeže, zombíky v centru za bílého dne. Vína padala na politiky. Když byla u vesla pravice, hřímala levice „příliš málo léčebných programů“, „nepodmíněné tresty produkují uživatele“ nebo „nová třídní společnost vytváří mezi přistěhovalci gangy a podporuje obchodování s drogami“. Jestliže byla u vesla levice, hřímala pravice „příliš málo policistů“, „příliš mírná azylová politika“ či „sedm z deseti vězňů jsou cizinci“.

Vedení města se chvíli nechalo honit ode zdi ke zdi, ale poté přijalo nevyhnutelné rozhodnutí: vzalo ozdravení do vlastních rukou. Zametlo svinstvo pod koberec. Zavřelo Plata.

Muž ve lněném obleku zahlédl, jak před mladíkem v červenobílém dresu Arsenalu, stojícím nahoře na jedné schodech, podupávají čtyři lidé. Mladíkova hlava se otáčela doprava a doleva, trhaně, jako to dělají slepice. Hlavy čtyř ostatních se nehýbaly, jen na fanouška Arsenalu ve fotbalovém dresu upřeně zíraly. „Zájezd“. Prodejce na schodech čeká, až se mu shromáždí dost zájemců, kompletní zájezd: možná pět, možná šest. Pak vybere platby za objednávky a odvede je tam, kde dostanou drogu. Za roh nebo do zadního dvora, kde čeká jeho komplic. Je to jednoduchý princip – schránka, tedy člověk, který u sebe má drogu, nikdy nepřichází do styku s penězi, a šéf, tedy člověk, který peníze vybírá, nikdy nepřichází do styku s drogou. Pak si totiž policie jen stěží dokáže opatřit neprůstřelný důkaz, díky němuž by mohla jednoho nebo druhého obvinít z prodeje drog. Přesto se muž ve lněném obleku zarazil, protože to, co tady nyní viděl, byla stará metoda z osmdesátých a devadesátých let. Jakmile policie přestala pouliční

prodejce zatýkat, prodavači tenhle komplikovaný postup opustili a už nečekali, až budou mít zájezd pohromadě, nýbrž začali přímo prodávat každému jednotlivému zákazníkovi, který k nim přišel – peníze v jedné ruce, matroš v druhé. Začala snad policie zase zatýkat pouliční dealery?

Z protějšího směru právě přijel muž v cyklistických kalhotách, helmě, oranžových brýlích a dresu ve svítivých barvách. Pod přiléhavými kraťasy se mu bouřily stehenní svaly a kolo vypadalo draze. Nejspíš proto si ho vzal s sebou, když společně se zbytkem zájezdu následoval fanouška Arsenalu za roh budovy. Všechno bylo nové. Nic se nezměnilo. Ale ubylo jich, nebo snad ne?

Šlapky na rohu Kapitánské ulice ho oslovily mizernou angličtinou – *Hey, baby! Wait a minute, handsome!* –, ale on jen zamítavě zavrtěl hlavou. Zdálo se, že se zvěst o jeho cudnosti, případně finanční nouzi, šířila rychleji, než kráčel, protože dívky o kus dál v ulici už o něj neprojevovaly zájem. Za jeho éry se osloské prostitutky oblékaly prakticky, nosily džíny a větrovky. Bylo jich málo a mohly si vybírat. Konkurence však přitvrdila a nyní tu byly k vidění minisukně, vysoké podpatky a síťované punčochy. Afričanky vypadaly, že je jim zima už teď. Počkejte v prosinci, pomyslel si.

Pokračoval dál do Kvadratury, která bývala úplně prvním centrem Osla, nyní však byla asfaltovou a zděnou pustinou s administrativními budovami a kancelářemi pro téměř dvě stě padesát tisíc pracujících mravenčků pílících domů, jakmile udeří čtvrtá nebo pátá, a přenechávajících tuto část města hlodavcům činným v noci. V době, kdy král Kristián IV. založil tuto čtvrt vyznačující se pravidelným půdorysem podle renesančních ideálů geometrického uspořádání, držely počet obyvatel v Kvadratuře na uzdě požáry. Povídalo se, že každý přestupný rok tu lze spatřit lidi v plamenech,

jak běhají mezi domy, je slyšet jejich výkřiky, je vidět, jak hoří a škvaří se; na asfaltu pak po nich zůstává slabá vrstvička popela, a jestliže ji člověk dokáže sebrat a sníst ji, než ji vítr odvane, dům, ve kterém sám bydlí, nikdy neshoří. Kvůli riziku požárů zde Kristián IV. vybudoval širší ulice, než byl standard původního chudého Osla. Budovy byly navíc vystavěny z nenorského stavebního materiálu, z cihel. A kráčeje podél těch cihlových zdí minul muž otevřené dveře jednoho baru. Ke kuřákům postávajícím venku proudila čerstvě znásilněná verze písničky *Welcome to the Jungle* od Guns N' Roses, taneční reggae dávající na frak jak Marleymu, tak Roseovi, Slashovi i Stradlinovi. Muže zastavila napřažená paže.

„Máš oheň?“

Vzhlížela k němu podsaditá prsatice blížící se čtyřicítce. Mezi sytě namalovanými rty se jí vyzývavě houkala cigareta.

Povyτάhl obočí a podíval se na smějící se kamarádku se zapálenou cigaretou, která stála za ženou. Prsatice si toho všimla a také se zasmála, načež udělala úkrok, aby neupadla.

„Nebud' labuť,“ pronesla stejným jihonorským dialektem, jakým mluví korunní princezna. Od kohosi slyšel, že prý jedna šlapka zbohatla na tom, že vypadala jako korunní princezna, mluvila jako ona a oblékala se jako ona. A že její taxa pět tisíc korun za hodinu zahrnovala plastové žezlo, které si směl zákazník vypůjčit a celkem volně s ním nakládat.

Ve chvíli, kdy se chystal vykročit dál, mu žena položila ruku na paži. Naklonila se k němu a vydechla mu do obličeje. V jejím dechu bylo cítit červené víno.

„Vypadáš jako fajn chlap. Nechceš mi dát... oheň?“

Obrátil k ní druhou polovinu tváře. Tu špatnou. Tu zdaleka ne tak příjemnou. Ucítíl, jak sebou trhla

a pustila ho, když zahlédla stopu po konžském hřebíku, která se mu jako špatně vyšlapaná stezka táhla od úst k uchu.

Kráčel dál, mezitím začala hrát Nirvana. *Come as You Are*. Originální verze.

„Haš?“

Hlas se ozval od vrat, muž se však ani nezarazil, ani neotočil.

„Speed?“

Tři roky abstinoval a nemá v úmyslu s tím zase začít.

„Violin?“

Už vůbec ne teď.

O kus dál před ním na chodníku se u dvou drogových dealerů zastavil jistý mladík. Něco jim říkal a gestikuloval. Když se muž přiblížil, mladík vzhledl a upřel na něj pátravé šedé oči. Policejní pohled, pomyslel si muž, sklonil hlavu a přešel ulici. Možná je trochu paranooidní, přece jen se dá těžko uvěřit, že by ho takhle mladý policista mohl poznat.

A už byl u hotelu. U ubytovny. U Leonu.

Tahle část ulice byla skoro liduprázdná. Na druhé straně, pod pouliční lampou, zahlédl, jak zájemce o koupi drogy stojí obkročmo nad rámem kola a jiný cyklista, který měl také na sobě profesionální cyklistický dres, mu pomáhá aplikovat injekci do krku.

Muž ve lněném obleku zavrtěl hlavou a přejel pohledem po fasádě budovy před sebou.

Pod okny ve čtvrtém, nejvyšším nadzemním podlaží na ní stále visel poutač zašedlý špínou a hlásající „Čtyři sta korun na den!“ Všechno bylo nové. Nic se nezměnilo.

Recepční v Leonu byl nový. Mladý kluk, který muže ve lněném obleku pozdravil s překvapivě zdvořilým úsměvem a – vzhledem k tomu, že šlo o Leon – s udivující

absencí nedůvěřivosti. Pronesl „welcome“ bez náznaku ironie v hlase a požádal muže, aby předložil cestovní doklad. Muž usoudil, že ho recepční kvůli jeho dohněda opálené kůži a lněnému obleku považuje za cizince, a podal mu svůj vínový norský pas, ohmataný a plný razítek, jichž bylo příliš mnoho na to, aby se tomu, co měl za sebou, dalo říkat dobrý život.

„Ach tak,“ podotkl recepční a pas mu bez otevření vrátil. Položil na pult formulář a podal muži pero.

„Stačí, když vyplníte políčka označená křížkem.“

Ubytovací formulář v Leonu? pomyslel si muž. Možná se přece jenom něco změnilo. Vzal si pero a všiml si, že mu recepční zírá na ruku, na prostředníček. Na to, co bylo prostředníčkem, než o něj přišel v jednom domě na Holmenkollenském kopci. Nyní mu první článek prstu nahrazovala matně modrošedá titanová protéza. Nebyla příliš funkční, ale poskytovala oporu ukazováčku a prsteníčku, jestliže chtěl něco uchopit, a protože byla krátká, nijak nepřekážela. Její jedinou nevýhodou byl kolotoč vysvětlování, kdykoli měl projít bezpečnostní kontrolou na letišti.

Do kolonek *First Name* a *Last Name* vepsal své jméno. *Date of Birth*.

Vyplnil i toto políčko, věděl, že nyní vypadá spíš na pětáctýřicet a že už není ten zničený stařec, který odsud odjížděl před třemi lety. Naordinoval si přísný režim v podobě tréninku, zdravé stravy, dostatku spánku a – samozřejmě – stoprocentní abstinence. Nedělal to kvůli tomu, aby vypadal mladší, nýbrž proto, aby nezemřel. Navíc se mu to líbilo. Vlastně měl vždycky rád rutinu, disciplínu, pořádek. Tak proč byl jeho život samý chaos, sebedestrukce a přervané vztahy, prožívané v etapách mezi temnými opileckými obdobími? Prázdná políčka na něj tázavě hleděla. Na odpovědi, které vyžadovala, však byla příliš úzká.

Permanent Address.

No... Byt v Sofině ulici se prodal hned po jeho odjezdu před třemi lety, stejně jako dům rodičů na sídlišti Oppsal. V jeho současném zaměstnání by stálá, oficiální adresa znamenala jisté riziko. Proto sem napsal to, co obvykle psával, když se ubytoval v jiných hotelích: Chungking Mansion, Hongkong. Což nebylo zase tak daleko od pravdy.

Profession.

Vraždy. To tam nenapsal. Políčko nebylo označené křížkem.

Phone Number.

Vymyslel si ho. Mobilní telefony se dají vystopovat, a to nejen hovory, nýbrž i poloha přístroje.

Phone Number – Next of Kin.

Telefonní číslo nejbližších příbuzných? Jaký manžel by při ubytování v Leonu dobrovolně uvedl telefonní číslo své ženy? Tenhle podnik v Oslu byl v podstatě veřejným domem.

Recepční mu očividně četl myšlenky: „To jenom pro případ, že by se vám udělalo špatně a my bychom museli někoho zavolat.“

Muž přikývl. Pro případ srdeční zástavy během aktu.

„Nemusíte uvádět nikoho, pokud nemáte...“

„Jistě,“ odtušil muž a jen hleděl na ta slova. Nejbližší příbuzní. Ano, má Ses. Má sestru, která trpí tím, co sama nazývá „náznakem Downova syndromu“, ale která vždycky zvládala život mnohem lépe než její starší bratr. Kromě ní už nemá nikoho. Opravdu nikoho. No to je fuk, prostě nejbližší příbuzní.

U způsobu úhrady zaškrtl hotovost, formulář podepsal a podal ho recepčnímu. Ten si ho rychle přečetl. A v té chvíli muž konečně spatřil v mladíkově tváři nedůvěru.

„Vy jste... vy jste Harry Hole?“

Harry přikývl. „Je to snad problém?“

Mladík zavrtěl hlavou. Polkl.

„Fajn,“ odpověděl Harry. „Dáte mi klíč?“

„Ach, promiňte! Tady. Tři sta jedna.“

Harry klíč přijal a zaznamenal, že mladíkovi se rozšířily zorničky a hlas mu náhle zněl přiškrceně.

„Můj... můj strýc,“ spustil mladík. „Provozuje tencehle hotel, sedával tady dřív. Vykládal mi o vás.“

„Předpokládám, že jenom samé pěkné věci,“ usmál se Harry, popadl plátěný kufřík a vykročil ke schodišti.

„Výtah...“

„Nemám rád výtahy,“ odpověděl Harry, aniž se otočil.

Pokoj byl stejný jako kdysi. Ošuntělý, malý a jakžtakž čistý. Ne, vlastně ne, závěsy byly nové. Zelené. Tuhé. Jistě nežehlivé. No ne. Pověsil si oblek do koupelny a pustil sprchu, aby mu pára vyhladila vrásky. Oblek ho v Punjab House na Thanon Nathan stál osm set hongkongských dolarů, avšak v jeho zaměstnání to byla nutná investice, k muži v hadrech nikdo respekt nemá. Stoupl si do sprchy. Teplá voda mu nahnala husí kůže. nahý pak prošel pokojem k oknu a otevřel ho. Třetí patro. Zadní dvorek. Z otevřeného okna znělo předstíraně vášnivé sténání. Chytil se rukama za záclonovou tyč a vyklonil se ven. Zíral přímo do otevřeného kontejneru a ucítil stoupající nasládlý pach odpadků. Odplivl si a uslyšel, jak slina dopadla na papír v kontejneru. Zachrastění, které se ozvalo následně, však papír nevydal. V téže chvíli zaslechl lupnutí a zelené tuhé závěsy se po obou stranách poroučely k zemi. Krucinál! Tenkou záclonovou tyč z nich vytáhl. Byla onoho starého typu, ze dřeva, s cibulovitým zakončením na každé straně, už jednou byla zlomená a kdosi se ji pokusil opravit lepicí páskou. Harry se posadil na postel, otevřel zásuvku nočního stolku. Bible ve světle modré koženkové vazbě a šitíčko v podobě černé

nitě omotané kolem kousku papíru, do něhož byla zapíchnutá jehla. Po kratší úvaze došel k závěru, že to možná není tak od věci. Hosté si mohou následně přišit utrhané knoflíky od kalhot a přečíst si o odpuštění hříchů. Lehl si, zahleděl se do stropu. Všechno bylo nové a nic se... Zavřel oči. V letadle nespál, ale ať má pásmovou nemoc, nebo ne, ať tu jsou závěsy, nebo ne, musí usnout. A bude se mu zdát stejný sen, jaký se mu za poslední tři roky zdál každou noc: jak běží chodbou a prchá před dunící lavinou, která vysává veškerý vzduch, takže nemůže dýchat.

Stačí jen pokračovat a nechat oči zavřené ještě chvíli.

Přestal ovládat své myšlenky, odplývaly mu.

Nejbližší příbuzní.

Příbuzenstvo. Rodina.

Příbuzný.

Právě tím přece je. A proto se vrátil.

Sergej jel po E6 do Osla. Těšil se do své postele v bytě v městské části Furuset. Udržoval rychlost pod sto dvacet, ačkoli tak pozdě v noci byla dálnice volná. Zazvonil mu mobil. Ten mobil. Hovor s Andrejem trval krátce. Andrej mluvil se strýcem neboli *atamanem* – náčelníkem –, jak ho nazýval. Jakmile zavěsili, Sergej se neudržel. Sešlápl plynový pedál. Vykřikl radostí. Muž dorazil. Teď, dnes večer. Je tady! Sergej prozatím nemá nic podnikat, může se stát, že se situace vyřeší sama, prohlásil Andrej. Přesto musí být nyní lépe připravený, jak psychicky, tak fyzicky. Musí trénovat s nožem, spát, být v pohotovosti. Pro případ, že by se nezbytné stalo nezbytným.

Kapitola 4

Tord Schultz sotva zaslechl letadlo, které přehučelo nad střechou domu, v němž na pohovce ztěžka oddychoval. Nahý trup měl pokrytý tenkou vrstvičkou potu a mezi holými zdmi místnosti se nadále vznášela ozvěna úderu železa o železo. Za Schultzem stál stojan s činkou a pod ním lavice s koženkovým potahem lesknoucím se jeho potem. Z televizoru před ním mžoural Donald Draper přes kouř cigarety a usrkával ze sklenky whisky. Nahoře s řevem přeletělo další letadlo. *Mad Men*. Šedesátá léta. USA. Ženy v pořádných šatech. Pořádné drinky v pořádných sklenicích. Pořádné cigarety bez mentolové příchutě i bez filtru. Doba, kdy platilo, že co tě nezabije, to tě posílí. Koupil si jenom první sérii. Přehrával si ji pořád dokola. Nebyl si jistý, jestli by se mu líbilo pokračování.

Pohlédl na bílý proužek na skleněné desce konferenčního stolku a otřel hranu služebního průkazu. Jako obvykle ho použil k narýsování lajny. Průkaz, který si připevňoval na náprsní kapsu kapitánské uniformy, průkaz, který mu umožňoval přístup do provozních prostor letiště, do kokpitu, do nebe, k platu. Průkaz, který z něj dělá to, čím je. Průkaz, který by mu – společně se vším ostatním – sebrali, pokud by se tohle

někdo dozvěděl. Právě proto mu připadalo správné ho takhle používat. Bylo na tom – vzhledem ke vši té nečestnosti – cosi čestného.

Zítřka brzy ráno poletí zpátky do Bangkoku. Dva odpočinkové dny v rezidenci Sukhumvit. Prima. Teď to bude prima. Lepší než předtím. Neraď plnil úkol při letech z Amsterdamu. To bylo příliš velké riziko. Poté, co se zjistilo, nakolik jsou do pašování kokainu na Schiphol zapletené posádky jihoamerických letadel, riskovali všichni ostatní, bez ohledu na leteckou společnost, že budou muset absolvovat kontrolu zavazadel i tělesnou prohlídku. Navíc součástí jeho úkolu bylo to, že sám vynášel balíčky z letadla a měl je v zavazadle, jestliže ještě později téhož dne letěl s nějakým vnitrostátním letem do Bergenu, Trondheimu nebo Stavangeru. Jeho vnitrostátní lety, které *musel* stihnout, ačkoli to znamenalo, že občas musel dohánět zpoždění z Amsterdamu tím, že propálil nějaké to palivo navíc. Na Gardermoen se samozřejmě celou dobu pohyboval v provozních prostorách letiště, tudíž neprocházel celníci, avšak občas musel přechovávat materiál v zavazadle až šestnáct hodin, než ho mohl předat. A předávky také nebyly zcela bez rizika. Auta na parkovištích. Restaurace s velmi málo hosty. Hotely s pozornými recepčními.

Z obálky, kterou od nich dostal, když tu za ním byli minule, vytáhl tisícovku a sroloval ji. Pro tento účel se sice vyráběly speciální plastové trubičky, jenže on nic takového nemá zapotřebí – není těžce závislý, jak jeho žena napovídala rozvodovému advokátovi. Ta děvka! Tvrdila, že požaduje rozvod, protože nechce, aby děti vyrůstaly s otcem narkomanem, a protože už sama nemá sílu sledovat, jak prošňupává jejich domov. S letuškami to prý nemělo vůbec nic společného, na tom jí údajně absolutně nezáleželo, tohle už dávno vzdala,

o to ať se postará jeho přibývajícím věk. Dala mu spolu s advokátem ultimátum. Buď jí nechá dům, děti a zbytek otcova dědictví, které ještě nepromrhal, anebo ho udá, že přechovává a užívá kokain. Nashromáždila takové množství důkazů, až mu i jeho vlastní advokát vysvětlil, že by byl odsouzen a letecká společnost by ho vykopla.

Rozhodnutí bylo jednoduché. Dovolila mu, aby si ponechal pouze dluhy.

Vstal, přistoupil k oknu obývacího pokoje a zadíval se ven. Neměli by tu už být?

Tohle bude úplně nový úkol. Má zásilku vyvézt ven, do Bangkoku. Bůh ví proč. Sovy do Athén... a tak dále. Nicméně, není to jeho první akce a prozatím šlo všechno jako po másle.

V sousedních domech se svítilo, nacházely se však daleko od sebe. Osamělé domy, pomyslel si. V dobách, kdy Gardermoen sloužilo jako vojenské letiště, v nich bydleli důstojníci. Stejně jednopatrové krabice s velkými a holými travnatými plochami mezi sebou. Co možná nejnížší, aby se do nich nemohl strejit žádný příliš nízko letící stroj. Postavené s co možná největším rozstupem, aby se požár po případném pádu letadla nerozšířil.

Bydlel tady během povinné vojenské služby, kdy létal na strojích Hercules. Jeho potomci pobíhali mezi domy, chodili za dětmi jeho kolegů. Letní soboty. Muži u grilů v zástěrách a s aperitivy. Tlachání z otevřených oken v kuchyni, kde manželky připravovaly salát a upíjely campari. Jako scéna z jeho oblíbeného filmu *Správná posádka*, toho o prvních kosmonautech a testovacím pilotovi Chucku Yeagerovi. Manželky pilotů byly ztraceně pěkné. Ačkoli jejich manželé létali jen na herculesech. Byli tehdy šťastní, nebo ne? Proto se přestěhoval zpátky? Byla v tom podvědomá touha

vrátit se k něčemu? Nebo snaha zjistit, kde se to zvrto, a napravit to?

V dálce uviděl přijíždět auto a automaticky mrkl na hodinky. Zaznamenal, že je osmnáct minut po dohodnuté době.

Vrátil se ke konferenčnímu stolku. Dvakrát se zhluboka nadechl. Pak přiložil srolovanou tisícikorunu ke spodnímu konci proužku, naklonil se a nasál prášek do nosu. Na sliznici ho zaštípalo. Olízl si špičku prstu, přešel jím po zbylém prášku a vetřel si ho do dásní. Chutnalo to hořce. Ozval se zvonek.

Byli to titíž mormoni jako vždycky. Jeden malý a druhý vysoký, oba v oblecích jako do nedělní školy. Na hřbetech rukou jim však oběma bylo vidět tetování. Působilo to takřka komicky.

Podali mu zásilku. Půl kilogramu v podlouhlém balíčku, který se přesně vejde pod kování kolem nastavitelné rukojeti jeho kufru na kolečkách. Po přistání na Suvarnabhumi má balíček vytáhnout a položit ho v kokpitu pod volný kobereček úplně vzadu v pilotově skřínce. Tehdy ho uvidí naposledy, zbytek pravděpodobně vyřídí někdo z pozemního personálu.

Když Mr. Small a Mr. Big vyrukovali s nabídkou převozu zásilek do Bangkoku, znělo to jako pitomost. Vždyť na světě snad neexistuje místo, kde by byly pouliční ceny za drogy vyšší než v Oslu, tak proč by někoho zajímal export? Nezeptal se, věděl, že by nedostal odpověď, a nevadilo mu to. Vysvětlil však mužům, že za pašování heroinu do Thajska hrozí trest smrti, a proto požaduje vyšší odměnu.

Rozesmáli se. Nejdřív ten menší. Po něm ten vysoký. A Tord Schultz si pomyslel, že má-li člověk kratší nervové dráhy, možná rychleji reaguje. Právě proto třeba dělají kokpity ve stíhacích letounech tak stísněné, aby tím vyloučili vysoké piloty s dlouhým vedením.

Menší muž vysvětlil Schultzovi tvrdou, ruský znějící angličtinou, že nejde o heroin, nýbrž o něco zcela nového, natolik nového, že to dokonce zatím není ani zakázané. Když se však Tord Schultz zeptal, proč má pašovat povolenou látku, zasmáli se ještě hlasitěji a vyzvali ho, aby si nechal svoje otázky a jen odpovídal ano nebo ne.

Tord Schultz odpověděl ano. A zároveň se mu vnučila jistá myšlenka. Jaké důsledky by měla zamítavá odpověď?

Od té doby převezl šest zásilek.

Pohlédl na balíček. Párkrát ho napadlo, jestli by neměl kondomy a mrazicí sáčky, které používali, natřít jarem, ale kdosi mu řekl, že psi cvičení na vyhledávání drog dokážou pachy odlišit a nenechají se zmást takovými jednoduchými triky. Že všechno záleží jen na těsnosti igelitu.

Čekal. Nestalo se nic. Odkášlal si.

„Oh, *I almost forgot*,“ ozval se Mr. Small. „*Yesterday's delivery...*“

Sáhl pod bundu a zlomyslně se zazubil. Nebo to možná nebylo zlomyslně, možná to byl jen typický východoevropský humor? Tord Schultz dostal chuť muže udeřit, vyfouknout mu do obličeje kouř z cigarety bez filtru, plivnout mu do oka dvanáctiletou whisky. Typický západoevropský humor. Místo toho zamumlal „*thank you*“ a přijal obálku. Na pohmat mu připadala tenká. Musí v ní být velké bankovky.

Poté si opět stoupl k oknu a sledoval, jak auto mizí ve tmě, zaslechl, jak jeho zvuk přehlušil Boeing 737. Možná Boeing 737-600. V každém případě Next Generation. Chraplavější zvuk a vyšší intenzita než u starých klasiků. Prohlédl si v okně vlastní odraz.

Ano, přijal to. A bude přijímat dál. Bude přijímat všechno, co mu bude život házet do cesty. Protože

není Donald Draper. Není Chuck Yeager ani Neil Armstrong. Je Tord Schultz. Vysoký pilot s dluhy. A se závislostí na kokainu. Měl by...

Jeho myšlenky přehlušilo další letadlo.

Zatracenej kostelní zvon! Vidíš je, tati, ty takzvaný pozůstalý, co už stojí nad mojí rakví? Roní krokodýlí slzy, ty truchlící ksichty, který říkají Gusto, copak ses nemohl naučit bejt jako my? Ne, vy debilní sebejistý pokrytci, to jsem teda nemoh! Nemoh jsem bejt jako moje pěstounka, která byla blbá jako tágo, rozmazlená, hlavu měla plnou pilin a hlásala, že je všechno krásný, jen když člověk čte správný knížky, poslouchá správného gurua, jí ty správný svinecký bylinky. A když někdo rejpnul do toho nesoudržného moudra, který si kupovala, vždycky vynesla tu samou kartu: „Jen se podívejte, jaký svět jsme si to stvořili: války, nespravedlnost, lidé, kteří už nežijí v přirozené harmonii sami se sebou.“ Tři věci, bejby. První: Válka, nespravedlnost a disharmonie jsou přirozený. Druhá: Ty sama jsi v naší odporný famílii nejmíň harmonická. Chtělaš akorát tu lásku, kterou ti odpírali, a kašlalas na tu, kterou jsi opravdu dostávala. Sorry, Rolfe, Steine a Ireno, ale v srdci měla místo jenom pro mě. Díky čemuž je bod tři ještě utipnější: Nikdy jsem tě nemiloval, bejby, bez ohledu na to, jak moc sis to podle svýho názoru zaslouhovala. Říkal jsem ti mami, protože ti to dělalo radost a mně to zjednodušovalo život. To, co jsem dělal, jsem dělal proto, žes mi to dovolila, protože já jsem toho nedokázal nechat. Jsem už takovej.

Rolf. V každým případě jsi po mně nechtěl, abych ti říkal tati. Snažil ses si mě opravdu zamilovat. Jenomže přírodu jsi obelstít neuměl, uvědomoval sis, že svoji vlastní krev, Steina a Irenu, miluješ víc. Když jsem někomu řekl, že jste „moji pěstouni“, viděl jsem v mámině tváři zraněný výraz. A v tvójí nenávisť. Ne proto, že výraz „pěstouni“ vás redukoval na jedinou funkci, co jste v mém životě měli, ale proto, že jsem ranil ženu, kterou jsi naprosto nepochopitelně miloval. Já si totiž myslím, žes byl dost upřímnej na to, abys viděl sám

sebe tak, jak jsem tě viděl já, jako člověka, co si v určitým okamžiku svého života v opojení vlastním idealismem vzal na triko, že bude žít podvržený dítě, jenže dost rychle pochopil, že na tom trátí. Že měsíční částky, který jsi za péči o mě dostával, nepokrývají skutečný výdaje. Tehdy jsi zjistil, že jsem kukaččí mládě. Že sežeru všechno. Všechno, cos miloval. Všechny, který jsi miloval. Mělo ti to dojít dřív, Rolfe, a mělš mě vyhodit z hnízda! Vždyť sis jako první všimnul, že kradu. Poprvý to byla jenom stovka. Zapřel jsem to. Žalhal jsem, že jsem ji dostal od mámy. „Vid, mamí? Dalas mi ji.“ A „máma“ váhavě přikejvla, v očích slzy, prohlásila, že na to nejspíš zapomněla. Příště to byla tisícovka. Že zásuvky tvého psacího stolu. Peníze, co měly bejt na naši „odpočinkovou“ dovolenou, povídals. „Já si chci odpočinout akorát od vás,“ odpověděl jsem. Tehdys mě poprvý praštil. A jako by se v tobě něco uvolnilo, protože jsi v bití pokračoval. Byl jsem už vyšší a mohutnější než ty, ale nikdy jsem se neuměl prát. Ne takhle, za pomoci pěstí a svalů. Biju se jiným způsobem, tím, díky kterému člověk vyhrává. Jenže tys mě mlátil dál, zatátýma pěstma. A já jsem pochopil proč. Chtěl jsi mi rozbit obličej. Připravit mě o moc. Ovšem žena, kterou jsem nazýval mámou, se mezi nás vložila. Tak jsi to vypálil. To slovo. Žloděj. Byla to pravda. Akorát že to znamenalo taky to, že jsem musel zničit já tebe, ty mrzáku.

Stein. Mlčenlivej starší brácha. První, kdo podle peří rozpoznal kukačku, byl ale dost chytřej na to, aby se držel stranou. Chytřej, pilnej, bystřej individualista, kterej jakmile mohl, zmizel studovat do co možná nejvzdálenějšího města. A snažil se přemluvit Irenu, svoji milovanou mladší sestru, aby šla s ním. Byl toho názoru, že by mohla střední dodělat v tom svineckým Trondheimu, že by jí prospělo, kdyby vypadla z Osla. Jenže máma evakuaci Ireny odmítala. Vždyť nic nevěděla. Nechtěla vědět.

Irena. Krásná, báječná, pihovatá, křehká Irena. Byla jsi pro tenhle svět příliš dobrá. Byla jsi všechno, co jsem já nebyl. A přesto jsi mě milovala. Milovala bys mě, i kdybys to věděla?

Milovala bys mě, i kdybys věděla, že od patnácti šukám s tvojí matkou? Šukám s tvojí fňukající, červeným vínem opilou matkou, píchám ji zezadu opřenou o dveře od záchodu, od sklepa nebo od kuchyně a přitom jí do ucha šeptám „mami“, protože to jak ji, tak mě rajcuje. Že mi matka dává peníze, že mě kryje, když se něco stane, že mi říká, že mě má jenom půjčenýho, dokud sama nezestárne a nezoškliví a já nepotkám nějakou milou holku. A vždycky když jsem odpověděl „ale mami, vždyť ty už jsi stará a ošklivá“, se smíchem mávla rukou a žadonila o repete.

Ještě pořád jsem měl modřiny od úderů a kopanců svého pěstouna, když jsem mu jednoho dne zavolal do práce a požádal ho, aby přišel ve tři domů, že mu musím svěřit něco důležitýho. Nechal jsem vchodové dveře na škvíru, aby neslyšela, jak je otvírá. A aby neslyšela jeho kroky, šeptal jsem jí do ucha to, co ráda poslouchala.

Viděl jsem v odrazu v kuchyňském okně, jak stojí na prahu kuchyně.

Den nato se odstěhoval. Ireně a Steinovi řekli, že mámě s tátou to už chvíli moc neklape a že se rozhodli, že budou dočasně bydlet odděleně. Irenu to zdrtilo. Stein pobejval ve městě, kde studoval, a telefon nezvedal, odpověděl ale esemeskou. „Fakt smutny. U koho mam strávit Vánoce?“

Irena neustále plakala. Milovala mě. Samozřejmě po mně potom pátrala. Po mně, po Žloději.

Kostelní zvon odbíjí popáty. Pláč a popotahování z lavic. Kokain, závratnej zisk. Najmi si byt v centru v západní části Osla, zaregistruj ho na nějakýho fetáka, kterému dáš dávku, aby ti dovolil používat svůj jméno, a prodávej malý množství pod schodama nebo ve vratech, a jakmile získají pocit jistoty, vyšroubovávej postupně cenu – kokainisti zaplatí za jistotu cokoli. Stoupej vzhůru, jdi vpřed, omezuj drogy, staň se někým. Nechcípni v doupěti jako nějaké debilní loser. Kněz si odkašlává: „Sešli jsme se tu proto, abychom zavzpomínali na Gusta Hanssena.“

Hlas odkudsi zezadu: „Na Ž-z-žloděje.“

Koktání Tutua, kterou tam sedí v motorkářský bundě a s šátkem na hlavě. A ještě o kus dál vzadu: kvílení psiska. Rufus. Starý věrný Rufus. Vrátili jste se sem? Nebo jsem se já už dostal tam?

Tord Schultz položil kufr Samsonite na pohyblivý pás, který zavazadlo dovezl do skeneru vedle usmívajícího se pracovníka bezpečnostní služby.

„Nechápu, že si necháte psát takovéhle služby,“ podotkla letuška. „Bangkok dvakrát do týdne.“

„Sám jsem si je vyžádal,“ odpověděl Tord Schultz a prošel bezpečnostním rámem. Kdosi z profesní organizace agitoval za to, že by se měl letištní personál vzbouřit a nenechat se několikrát denně vystavovat rentgenovému záření, protože jistý výzkum v USA prokázal, že procento pilotů a členů posádek umírajících na rakovinu je vyšší než u zbytku obyvatelstva. Ovšem tihle stávkoví agitátoři se nezmiňovali o tom, že průměrný věk dožití je také vyšší. Členové leteckého personálu umírají na rakovinu proto, že není moc jiných věcí, na které by mohli umřít. Žijí nejbezpečnější život na světě. Nejnebezpečnější život na světě.

„Vy chcete tolik létat?“

„Jsem pilot, létání mě baví,“ zalhal Tord Schulz, sundal kolečkový kufr z pásu, vysunul nastavitelnou rukojeť a vyrazil.

Rychle ho dohonila, klapání jejích podpatků na letištní podlaze z šedého mramoru vzor Antique Foncé osloského letiště téměř přehlušovalo hučení hlasů pod klenbou z dřevěných trámů a oceli. Bohužel však nepřehlušilo její šeptem pronesený dotaz:

„Je to kvůli tomu, že vás opustila, Torde? Je to proto, že vám zbývá spousta volného času a nemáte ho čím vyplnit? Proto, že se vám nechce sedět doma a...“

„Je to proto, že potřebuju peníze za přesčasy,“ přerušil ji. To aspoň nebyla úplná lež.

„Já totiž přesně chápu, jak vám je. Jak asi víte, v zimě jsem se rozvedla.“

„Jistě,“ přitakal Tord Schultz, který ani netušil, že byla vdaná. Vrhł na ni rychlý pohled. Padesát? Bůh ví, jak vypadá po ránu, bez podkladového make-upu a nalíčení. Povadlá letuška s povadlými letuškovskými sny. Byl si dost jistý, že se s ní nikdy nemiloval. Rozhodně ne zepředu. Čí je tahle hláška? Jednoho z těch ostřílených pilotů. Stíhacích pilotů milujících whisky s ledem a modré nebe. Jednoho z těch, co stihli odejít do penze, než jim poklesla prestiž. Ve chvíli, kdy chodbou zabočovali k budově posádek, zrychlil. Letuška už byla udýchaná, avšak nadále s ním dokázala držet krok. Pokud se mu ale podaří tempo nezmírnit, možná jí dojde vzduch k mluvení.

„Torde, vzhledem k tomu, že máme v Bangkoku přešpat, možná bychom mohli...“

Hlasitě zívł. A spíš vycítil, než uviděl, že se jí to dotklo. Po včerejším večeru byl pořád dost vyřízený, po odchodu mormonů došlo ještě na další drinky a další prášek. Ne že by toho vypil tolik, aby neprošel testem na alkohol, samozřejmě, bylo toho však dost na to, aby se už teď musel obávat, že bude během těch jedenácti hodin ve vzduchu bojovat se spánkem.

„Koukněte!“ vykřikla letuška oním pitomým glissandem, které ženy používají, jestliže chtějí vyjádřit, že je něco srdceryvně roztomiloučké.

Podíval se. Proti nim přicházel pesek se světlou srsť, dlouhýma ušima a smutnýma očima a zuřivě vrtěl ocasem. Špringršpaněl. Vedla ho žena se stejně světlými vlasy, s velkými náušnicemi, náznakem všeobecně omluvného úsměvu a mírnýma hnědýma očima.

„Není roztomilý?“ zapředla letuška.

„Jo,“ odtušil Tord Schultz s obavami v hlase.

Pes v rychlosti přičichł k rozkroku pilota kráčejíciho před nimi. Ten se na zvíře i jeho paničku otočil s po-

zdvíženým obočím a s úšklebkem, který měl patrně něco naznačovat, něco klukovského, přidržlého. Tord Schultz však kolegovy myšlenkové pohody sledovat nestíhal. Nestíhal sledovat jiné myšlenkové pochody než své vlastní.

Pes měl na sobě žlutou vestičku. Stejnou, jakou měla i žena s náušnicemi. Na vestách stálo CELNÍ SPRÁVA/CUSTOMS.

Pes se blížil, byl od nich už jen pět metrů.

Neměl by to být problém. Nesmí to být problém. Materiál je zabalený do kondomů a dvojité vrstvy mrazicích sáčků. Tudy nemůže proniknout ani molekula pachu. Prostě se jenom usmívej. Uklidni se a usmívej se. Ani moc, ani málo. Tord Schultz se obrátil ke štěbetajícímu hlasu po svém boku, jako by vycházející slova vyžadovala hluboké soustředění.

„Promiňte.“

Minuli psa a kráčeli dál.

„Promiňte!“ Hlas se ozval ostřeji.

Tord Schultz hleděl před sebe. Dveře vedoucí do budovy posádek nebyly dál než deset metrů. Bezpečí. Deset kroků a má to v kapse.

„Excuse me, sir!“

Sedm kroků.

„Myslím, že mluvím k vám, Torde.“

„Cože?“ Tord Schultz se zastavil. Musel se zastavit. Ohlédl se s výrazem, o němž doufal, že nevypadá jako přehnaný údiv. Žena ve žluté vestě k nim přistoupila.

„Pes vás označil.“

„Opravdu?“ Pilot pohlédl na psa. Jak? pomyslel si.

Pes mu pohled opětoval a zuřivě zavrtěl ocasem, jako by Tord Schultz byl jeho nový kamarád na hraní.

Jak to? Dvojité vrstvy mrazicích sáčků a kondomy. Jak to?

„To znamená, že vás musíme prohledat. Půjdete se mnou.“

Nadále měla v očích mírnost, za slovy však nezazněl otazník. Tord Schultz v téže chvíli pochopil, v čem je problém. Uchopil služební průkaz na hrudi.

Kokain.

Když si urovnával poslední lajnu, zapomněl průkaz otřít. To bude ono.

Bylo to ale jenom pár zrníček, což by mohl klidně vysvětlit tím, že si jeho průkaz vypůjčil kdosi na večírku. Tohle teď nebyl jeho největší problém. Kufr. Prohledají mu ho. Jako pilot nacvičoval a opakoval nouzové postupy tak často, že jednal téměř automaticky. Právě o to totiž jde – i když vás zachvátí panika, musíte udělat právě to, k čemu se mozek z nedostatku jiných rozkazů uchýlí: držet se nouzových postupů. Kolikrát si tuhle situaci představoval: celník, který ho vyzve, aby šel s ním. Promýšlel si, co by udělal. V duchu si to nacvičoval. Obrátil se s odevzdaným úsměvem k letušce, stihl si přecíst její jmenovku: „Jak vidno, pes mě označil, Kristin. Můžu vám dát kufr?“

„Kufr vezmeme s sebou,“ ozvala se zaměstnankyně celní správy.

Tord Schultz se k ní otočil. „Měl jsem dojem, že jste říkala, že pes označil mě, ne kufr.“

„To je pravda, ale...“

„Mám tam doklady k letu, které si ostatní členové posádky musí projít. Ovšem pokud si chcete vzít na triko zpoždění plného Airbusu 340 do Bangkoku...“ Uvědomil si, že se – a to doslova – nafoukl. Zhluboka se nadechl a v saku uniformy vypjal hrudní svalstvo. „Jestliže prošvihne slot, může to znamenat několika hodinové zpoždění a stovky tisíc korun ztráty pro společnost.“

„Obávám se, že předpisy...“

„Tři sta čtyřicet dva pasažérů,“ přerušil ji Schultz. „Spousta z nich děti.“ Doufal, že žena v tom uslyší se-

riózní starost kapitána letadla, nikoli počínající paniku pašeráka drog.

Zaměstnankyně celní správy poplácala psa po hlavě a pohlédla na Schultze.

Vypadá jako matka, pomyslel si. Žena, která má děti a ví, co je odpovědnost. Žena, která by měla mít pro jeho situaci pochopení.

„Kufr vezmeme s sebou.“

V pozadí se objevil další celník. Stál tam, široce rozkročený, paže zkřížené.

„Tak si to pojďme odbýt,“ vzdychl Tord Schultz.

Šéf oddělení vražd osloského krajského policejního ředitelství Gunnar Hagen se opřel v kancelářské židli a zkoumavě si prohlížel muže ve lněném obleku. Naposledy ho viděl před třemi lety, tehdy měl jeho někdejší podřízený trhlínu ve tváři čerstvě sešitou a krvavě červenou a vypadal jako vyřízený člověk. Nyní však vypadal zdravě, na těle mu přibýlo pár vytrénovaných kilogramů a ramena mu pěkně vyplňovala oblek. Oblek. Hagen si vzpomínal, že jeho kriminalista nosil džíny a kanady, nikdy nic jiného. Druhou neobvyklostí byla visáčka na klopě saka, která prozrazovala, že muž není zaměstnanec, nýbrž návštěvník: HARRY HOLE. Ovšem na židli seděl stále stejně – spíš ležel, než seděl.

„Vypadáte mnohem líp,“ pronesl Hagen.

„Vaše město taky,“ odtušil Harry s nezapálenou cigaretou pohupující se mu mezi rty.

„Myslíte?“

„Pěkná opera. Trochu méně fetišů v ulicích.“

Hagen vstal a přistoupil k oknu. Z šestého patra budovy policejního ředitelství viděl, jak se nová osloská čtvrť Bjørvika koupe ve slunečním světle. Renovace byla v plném proudu. Bourání dokončeno.

„Během posledního roku došlo k markantnímu snížení počtu případů předávkování. Ceny vzrostly, spotřeba klesla. Vedení města dostalo to, oč žadonilo. Oslo už není v Evropě na vrcholu žebříčku v počtu předávkovaných.“

„Návrat šťastných časů.“ Harry složil ruce za hlavou. Zdálo se, že snad ze židle sklouzne.

Hagen vzdychl. „Neprozradil jste mi, Harry, co vás přivádí do Osla.“

„Že ne?“

„Ne. Nebo tedy konkrétněji sem na oddělení vražd.“

„Je snad neobvyklé, když někdo zajde na návštěvu za bývalými kolegy?“

„Ne, u ostatních, normálně socializovaných jedinců ne.“

„Hm.“ Harry skousl filtr camelky. „Mým povoláním jsou vraždy.“

„Snad byly, ne?“

„Dovolte mi to přeformulovat: mojí profesí, mým oborem jsou vraždy. To je pořád to jediné, o čem něco vím.“

„Co tedy chcete?“

„Dělat svůj obor. Vyšetřovat vraždy.“

Hagen povytáhl obočí. „Vy pro mě chcete zase pracovat?“

„Proč ne? Pokud si dobře vzpomínám, patřil jsem k nejlepším.“

„Omyl,“ odvětil Hagen a obrátil se zpátky k oknu. „Byl jste vůbec nejlepší.“ A tiše dodal: „Nejhorší a nejlepší.“

„Vzal bych si rád na starost jednu z těch vražd mezi fetáky.“

Hagen se suše ušklíbl. „Kterou z nich? Jen za posledního půl roku tu máme čtyři. A v žádné z nich jsme nijak nepokročili.“

„Gusto Hanssen.“

Hagen neodpověděl, nadále si prohlížel lidi povalující se venku na trávníku. Automaticky mu naskočily jisté myšlenky. Lidé zneužívající sociální dávky. Zloději. Teroristé. Proč vidí tohle, a ne tvrdě pracující, kteří si zasloužili několik hodin volna na zářijovém slunci? Pohled policajta. Slepota policajta. Zpola naslouchal Harryho hlasu za sebou.

„Gusto Hanssen, devatenáct let. U policie známá firma, dealer a fetiš. Nalezen dvanáctého července mrtv v jednom bytě v Hausmannově ulici. Vykrvácel po střelné ráně do hrudníku.“

Hagen se drsně zasmál: „Proč chcete jediný případ, který je objasněný?“

„Myslím, že to víte.“

„Ano, to vím,“ vzdychl Hagen. „Ale kdybych vás opět zaměstnal, nasadil bych vás na některý z těch jiných případů. Na ten případ s tajným agentem.“

„Já chci tenhle.“

„Existuje asi tak tisíc důvodů, proč na tenhle případ nikdy nasazen nebudete, Harry.“

„Jako třeba?“

Hagen se k Harrymu obrátil. „Patrně bude stačit, když se zmíním o tom nejpodstatnějším. A sice, že ten případ už byl vyřešen.“

„A krom toho?“

„Ta vražda nespadá pod nás, nýbrž pod Kripas. A nemám tu žádná volná místa, naopak se snažím počet zaměstnanců snížit. Taký nejste vhodný kandidát. Mám pokračovat?“

„Hm... Kde je?“

Hagen ukázal z okna. Přes trávník k šedé kamenné budově za žlutým listovým lip.

„Botsen,“ přikývl Harry. „Sedí ve vazbě.“

„Prozatím.“

„Zákaz návštěv?“

„Kdo vás vypátral v Hongkongu a pověděl vám o tom případu? Že by snad...“

„Ne,“ přerušil ho Harry.

„Takže?“

„Takže.“

„Kdo?“

„Možná jsem se o tom dočetl na netu.“

„To sotva,“ ucedil Hagen s chabým pousmáním a netečnými očima. „Ten případ zajímal noviny jenom jediný den a pak byl zapomenut. A nebyla tam uvedena žádná jména. Uveřejnili jenom noticku o sjetém fetišákovvi, který kvůli droze zastřelil jiného fetišáka. Nic, o co by se měl někdo zajímat. Nic, díky čemu by se ten případ vymykal.“

„Kromě toho, že šlo o dva dospívající kluky,“ namítl Harry. „Devatenáct a osmnáct let.“ Tón Harryho hlasu se změnil.

Hagen pokrčil rameny. „Jsou-li dost staří na to, aby mohli zabíjet, jsou dost staří na to, aby zemřeli. Příští rok by je povolali do vojenské služby.“

„Nemohl byste zařídit, abych si s ním směl promluvit?“

„Kdo vás informoval, Harry?“

Harry si zamnul zátylek. „Moje přátelská spojka z kriminalisticko-technického.“

Hagen se usmál. Tentokrát se mu smích objevil i v očích. „Vy jste vážně roztomilý. Pokud vím, máte u policie jenom tři přátele. Bjørna Holma z kriminalisticko-technického. A Beátu Lønnovou z kriminalisticko-technického. Tak kdo z nich to byl?“

„Beáta. Zařídíte mi tu návštěvu?“

Hagen se posadil na okraj psacího stolu a Harryho si prohlížel. Pohlédl na telefon.

„S jednou podmínkou, Harry. Jestliže mi slíbíte, že se od toho případu budete držet na míle daleko. Mezi

námi a Kriposem teď panuje příměří a dodržujeme pakt o neútočení, nepotřebuju se s nimi rozhádat.“

Harry se ironicky pousmál. Sesunul se na židli tak, až si mohl prohlížet sponu na svém opasku. „Takže vy a ten král Kriposu jste se spřátelili?“

„Mikael Bellman u Kriposu skončil,“ vysvětlil Hagen. „Kvůli tomu to příměří a pakt o neútočení.“

„Zbavil jste se toho psychopata? Návrat štěstí...“

„Naopak.“ Hagen se dutě zasmál. „Bellman je přítomnější než kdy jindy. Je tady v baráku.“

„A sakra. Tady na oddělení vražd?“

„Nedej bože. Vede už přes rok OVOZ.“

„Koukám, že vám tu přibýly i nové zkratky.“

„Oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu. Sloučili spoustu starých oddělení. Oddělení loupežných přepadení, oddělení pro potírání obchodu s bílým masem, protidrogové. To všechno teď spadá pod OVOZ. Přes dvě stovky zaměstnanců, největší oddělení na kriminálce.“

„Hm. To je víc, než měl v Kriposu.“

„Přesto si platově pohoršil. A víte, co to znamená, když lidi jako on vezmou hůř placenou práci?“

„Jde jim spíš o moc,“ odpověděl Harry.

„To on udělal na trhu s drogami pořádek, Harry. Vhodné využívání tajných agentů. Zatýkání a razie. Máme tu teď míň gangů a žádné války mezi nimi. Počty předávkovaných klesají, jak jsem povídal...“ Hagen zvedl ukazováček ke stropu. „A Bellman míří vzhůru. Ten chlap má vyhlédnuté pěkné místo, Harry.“

„To já taky,“ odvětil Harry a vstal. „Botsen. Počítám, že až tam dojdou, bude na mě na recepci čekat povolení k návštěvě.“

„Pokud přistoupíte na můj návrh.“

„Jasně že ano.“ Harry popadl napřaženou ruku svého bývalého šéfa, dvakrát jí potřásl a vykročil ke dveřím. V Hongkongu se naučil dobře lhát. Zaslechl, jak

Hagen zvedl telefonní sluchátko, avšak ve chvíli, kdy už stál na prahu, se přece jenom otočil.

„Kdo je ten třetí přítel?“

„Cože?“ Hagen hleděl na telefonní přístroj a ztěžka ukazováčkem vytukával číslice.

„Ten třetí přítel, kterého tady mám.“

Šéf oddělení vražd si přiložil sluchátko k uchu, unaveně se na Harryho zadíval a s povzdechem odpověděl: „Kdo byste myslel?“ A do telefonu pronesl: „Haló? Tady Hagen. Chtěl bych povolení k návštěvě. Ano?“ Zakryl sluchátko rukou. „Dostanete ho. Ale mají tam teď přestávku na oběd, zaběhněte tam ve dvanáct.“

Harry se usmál, mimicky naznačil „děkuju“ a tiše za sebou zavřel dveře.

Tord Schultz si v kabině zapnul kalhoty a natáhl si sako. Na prohlídce tělesných otvorů netrvali. Pracovnice celní správy – stejná, která ho zastavila – čekala před kabinkou. Tvářila se jako přísedící u maturity.

„Děkuji vám za spolupráci,“ pronesla a mávla rukou ke dveřím.

Tord Schultz odhadoval, že vedli dlouhé diskuse o tom, zda se mají omluvit pokaždé, když pes cvičený na vyhledávání drog někoho označí, ale drogy se pak nenajdou. Zastavený člověk, který nabere zpoždění, upadne v podezření a je uveden do rozpaků, by bezpochyby byl toho názoru, že omluva by byla na místě. Jenže mají se omlouvat za to, že dělají svou práci? To, že pes označí lidi, kteří u sebe žádné drogy nemají, se stává opakovaně a omluva by byla polovičním přiznáním procedurální chyby, selháním systému. Na druhou stranu měli podle prýmků poznat, že je kapitán. Že není žádný „trojfrčkař“, že nepatří k těm neúspěšným padesátníkům, kteří ustrnuli na místě druhého pilota, protože si kariéru sami zkomplikovali. Naopak, vlastní

čtyři prýmký, které dokazují, že má ve všem pořádek, nad vším kontrolu, že je člověk, který ovládá situaci i svůj vlastní život. Věděl, že patří ke kastě letištních bráhmanů. Kapitán letadla je člověk, kterému by se mělo od celníka se dvěma prýmký dostat omluvy, ať už je ona omluva na místě, či nikoli.

„Není zač, je dobré vědět, že někdo bdí,“ odvětil Tord Schultz a rozhlížel se po kufru. V nejhorším případě mu ho jen prohlédli, protože pes ho neoznačil. A kovovými kryty schránky, v níž leží balíček, současné prosvěcovací prostředky beztak neproniknou.

„Brzy vám ho přinesou,“ vysvětlila žena.

Na několik vteřin se rozhostilo ticho, oba se na sebe přitom dívali.

Rozvedená, pomyslel si Tord Schultz.

V témže okamžiku vstoupil jiný celník.

„Váš kufr...,“ spustil.

Tord Schultz se na něj podíval. Hned mu to poznal na očích. Ucítíl, jak mu v žaludku bobtná knedlík, jak stoupá, naráží do trávicí trubice. Jak? Jak?

„Vyndali jsme veškerý jeho obsah a zvážíli jsme ho,“ pokračoval celník. „Prázdný šestadvacetipalcový kufr Samsonite Aspire GRT váží pět celých osm desetin kilogramu. Váš váží šest celých tři desetiny. Chcete nám vysvětlit proč?“

Celník byl příliš velký profesionál na to, aby se zjevně usmíval, Tord Schultz však přesto viděl, jak mu oči triumfálně září. Celník se k němu maličko naklonil a klesl hlasem:

„Nebo vám to máme vysvětlit my?“

Harry po obědě v Olympu vyšel na ulici. Ta stará, poněkud zpustlá nálevna, kterou si pamatoval, prošla renovací a změnila se v drahou západní verzi východní hospody s obrovskými obrazy starých osloských dělnických

čtvrtí. Ne že by to nebylo pěkné, ty lustry a to všechno. Dokonce i makrela chutnala dobře. Jen to prostě ne-
byl... Olymp.

Zapálil si cigaretu a přešel Botsenský park rozklá-
dající se mezi policejním ředitelstvím a starými šedý-
mi zdmi osloské věznice. Minul muže, který právě na
jeden ze stromů věšel otrhaný červený plakát. Do ků-
ry stoleté lípy poskytující stín připíchával cosi nastře-
lovačkou. Zdálo se, že si neuvědomuje skutečnost, že
provádí závažný přestupek přímo pod okny průčelí
budovy, v níž je shromážděn největší počet policistů
v Norsku. Harry se na okamžik zastavil. Ne proto, aby
přestupku zabránil, nýbrž proto, aby si prohlédl pla-
kát. Inzeroval koncert Russian Amcar Club v Sardi-
nes. Harry si vzpomínal jak na tu dávno zapomenutou
kapelu, tak na onu zrušenou hospodu. Olymp. Harry
Hole. Tohle je očividně rok zmrtvýchvstání. Chystal
se vykročit dál, když vtom za sebou zaslechl třaslavý
hlas.

„Nemáš violin?“

Otočil se. Muž za ním měl na sobě novou čistou
bundu G-Star. Nakláněl se vpřed, jako by mu do zad
dul silný vítr, a podlamoval se v kolenou tak, jak je ty-
pické pro uživatele heroinu. Harry chtěl už už odpo-
vědět, když mu došlo, že muž oslovil chlapíka věšícího
plakát. Ten však jen bez odpovědi odešel. Nové zkrat-
ky u policie, nová drogová terminologie. Staré kapely,
staré kluby.

Budova osloské věznice, nazývané lidově Botsen, by-
la vystavěna v polovině devatenáctého století a sestáva-
la ze dvou větších křídel a vstupní části sevřené mezi
nimi, což Harrymu pokaždé připomnělo zatčeného,
jehož vedou dva policisté mezi sebou. Zazvonil u vrat,
pohlédl do videokamery, zaslechl tiché zabzučení a vra-
ta otevřel. Uvnitř stál uniformovaný dozorce, který ho

vyvedl po schodech, a kolem dvou jiných zaměstnanců spolu prošli dveřmi do podlouhlé návštěvní místnosti bez oken. Harry už tu byl. Zde se vězni směli setkávat se svými nejbližšími příbuznými. Kdosi se chabě pokusil místnost zútulnit. Harry obešel pohovku a posadil se na jednu z židlí, neboť dobře věděl, co se tady odehrává v těch několika málo minutách, které vězni smějí strávit se svými manželkami nebo přítelkyněmi.

Čekal. Všiml si, že má nadále na klopě saka připevněnou visačku pro návštěvy z policejního ředitelství, sundal ji a zastrčil ji do kapsy. Sen o úzké chodbě a sněhové lavině byl tu noc horší než obvykle, Harry v něm byl pohřbený a pusou měl plnou sněhu. Jenže kvůli tomu mu teď srdce nebušilo. Buší mu očekáváním? Nebo strachy?

Nestihl dojít k žádnému závěru, protože dveře se otevřely.

„Dvacet minut,“ pronesl bachař, odešel a dveře za sebou přibouchl.

Chlapec, který zůstal stát u dveří, se za ty roky změnil natolik, až Harry málem vykřikl, že to není správná osoba, že to není on. Tenhle kluk měl na sobě džíny značky Diesel a černou mikinu s nápisem Machine Head, která, jak Harry pochopil, neodkazovala ke staré desce Deep Purple, nýbrž – podle jeho časových měřítek – k nové heavymetalové kapele. Heavy metal byl samozřejmě jen indicie, důkazem však byly oči a lícní kosti. Tedy lépe řečeno Rácheliny hnědé oči a vysoké lícní kosti. Byl to téměř šok vidět, nakolik jsou si teď podobní. Chlapec ovšem nezdědil matčinu krásu, na to měl příliš vystouplé čelo, což mu dodávalo chmurný, téměř agresivní vzhled. Ten ještě umocňovala hladká kštica, o níž Harry vždycky předpokládal, že ji chlapec zdědil po svém moskevském otci. Otcí alkoholikovi, kterého syn nikdy pořádně nepoznal, protože mu bylo

jen pár let, když ho Ráchel odvezla zpátky do Osla, kde se později seznámila s Harrym.

Ráchel.

Největší láska jeho života. Tak prosté to bylo. A tak složité.

Oleg. Bystrý, vážný Oleg. Oleg, který byl tak uzavřený, který se nikomu nesvěřoval, s výjimkou Harryho. Harry to Ráchel nikdy nepověděl, věděl však o tom, co si Oleg myslí, co cítí a chce, víc než ona. Oleg a on při hraní tetrisu na jeho gameboyi, oba stejně usilující o to, aby překonali rekord toho druhého. Oleg a on na rychlobruslařském tréninku v hale Valle Hovin, tehdy, když se Oleg rozhodl, že bude bruslit dlouhé tratě, a skutečně k tomu projevoval talent. Oleg usmívající se trpělivě a shovívavě pokaždé, když mu Harry sliboval, že si na podzim nebo na jaře zajedou do Londýna a podívají se, jak Tottenham hraje na White Hart Lane. Oleg, který mu občas řekl „tati“, když už bylo pozdě večer, byl ospalý a přestával se soustředit. Harry ho neviděl skoro pět let, před pěti lety ho Ráchel odvezla z Osla, utekla s ním před strašlivými vzpomínkami na Sněhuláka, z Harryho světa plného násilí a vražd.

Nyní stál u dveří, bylo mu osmnáct, byl téměř dospělý a hleděl na Harryho bezvýrazně. Nebo alespoň s výrazem, který Harry nedokázal interpretovat.

„Ahoj,“ pozdravil ho Harry. Krucinál, nezkusil si hlas, vyšlo z toho jenom chraplavé zašeptání. Chlapec si bude myslet, že je mu do pláče nebo tak něco. Jako by chtěl rozptýlit sám sebe nebo jeho, vytáhl krabičku cigaret a vsunul si jednu camelku mezi rty.

Vzhlédl a uviděl, jak Olegovi stoupá do tváří červeň. A vztek. Ten výbušný vztek, který prostě jenom přijde, zatemní člověku oči a způsobí, že mu naběhnou žíly na krku a na čele a chvějí se jako kytarové struny.

„Uklidni se, nezapálím si ji,“ ujistil ho Harry a pokývl k ceduli s nápisem „Zákaz kouření“ na stěně.

„To máma, vid?“ Hlas měl také starší. A zastřený vztekem.

„Co je s ní?“

„To ona tě sem poslala.“

„Ne, neposlala, já...“

„Jasně že poslala.“

„Ne, Olegu, popravdě řečeno ani neví, že jsem v Norsku.“

„Lžeš! Lžeš jako vždycky!“

Harry mu věnoval užaslý pohled. „Jako vždycky?“

„Tak jako jsi lhal, že se na tebe můžeme vždycky spolehnout, a ty ostatní bláboly. Jenže teď už je pozdě. Táhni si zpátky do... do toho svýho zapadákova!“

„Olegu! Poslouchej mě...“

„Ne! Nebudu tě poslouchat. Nemáš sem co chodit. Nemůžeš si sem jen tak přijít a hrát si tady na tatínka, jasný?“ Harry viděl, jak chlapec s námahou polyká. Pak mu vztek z očí ustoupil, ale vzápětí se mu do nich vlila nová vlna černoty. „Už pro nás nejsi nic. Byl jsi jenom někdo, kdo se u nás vynořil odnikud, pár let tam pobyl a pak...“ Oleg se pokusil lusknout, avšak prsty mu jen neslyšně sklouzly. „Zmizel.“

„To není pravda, Olegu. A ty to víš.“ Harry slyšel svůj hlas, který byl nyní pevný a suverénní, který sděloval, že i Harry je klidný a suverénní jako válečný křižník. Jenže kámen v žaludku mu oznamoval něco jiného. Byl zvyklý na to, že mu vyslýchání nadávají, nedotýkalo se ho to, v nejlepším případě ho to dokonce ještě víc uklidňovalo a zlepšovalo to jeho analytické myšlení. Jenže s tímhle chlapcem, s Olegem... proti tomuhle nemá obranu.

Oleg se hoře zasmál. „Vyzkoušíme, jestli to ještě pořád funguje.“ Přimáčkl prostředníček k palci. „Zmiz... teď hned!“

Harry napřáhl dlaně před sebe. „Olegu...”

Oleg zavrtěl hlavou a přitom zabouchal na dveře za sebou, aniž od Harryho odtrhl černočerný pohled. „Službo! Návštěva je u konce. Odvedte mě odsud!”

Harry po jeho odchodu ještě pár vteřin poseděl na židli.

Pak se s námahou zvedl a vyvrávoral do slunečního světla, v němž se koupal Botsenský park.

Zastavil a zahleděl se na budovu policejního ředitelství. Zamyslel se. Nato se vydal směrem k budově s celami předběžného zadržení. V polovině cesty se však zarazil, opřel se zády o jeden ze stromů a semkl víčka tak pevně, až ucítil, že zpod nich vymáčkl vodu. Ztracené světlo. Ztracená pásmová nemoc.